

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.



# Ο ΤΣΟΥΛΗΣ

Την εποχή αυτή, ο 'Αι-Βασιλης έρχεται από την Κασσαρεία, φορτωμένος δώρα, παιχνίδια και γλυκά, για τα μικρά παιδιά. Σφουγγιχτες, ταμπούρα, καραγκιοζήδες, σιδηροδρομους, αλουγάκια κλπ. Την εποχή εκείνη στη πατρίδα μου, ο 'Αγιος Βασίλης εμφανιζόταν υπό τη μορφή ενός γλυκώδους και ήλιθερου 'Ηπειώτη Ξαχαροπλάστη, τόσο ήλιθερου, που μπορούσε κανείς να τον τριαντάφυλλενα με τα ρούχα του...

Στην άκοιμημένη εκείνη πόλη της Στερεάς 'Ελλάδας, δεν έβγαιναν τότε οι άνομοι και προσφιλείς, αλλά αλλησιώντες χαρές της Πρωτοχρονιάτικης βιοηχα-

νίας της Εβρώτης...

Κάποτε-κάποτε από την Πάτρα, ή δεν ξέρω από πού άλλου, μάς έρχότανε κανένα δωρο. 'Ακούα διατρέχεται άεζαχητή στη μνήμη μου, μία κουνιδιονίστρα με κουνιδιονάκια όμοια με μικρούλες κωμπαντίτσες, χρυσοπράσινες, χρυσογάλαζες, τριανταφυλλές, άνομητόχρωμες, που σήμαιναν σιγά και μαλακά και οι ήχοι και τα χρώματά τους με κάνανε να φαντάζομαι πολύχρωμους οφθαλμούς με τριανταφυλλένια σιμαντρα και κόκκινους όνειρεμένους.

Θυμάμαι άκούα έναν καραγκιοζή που τον έπιέζες και χτυπούσε κάτι κνίβαλα, στογγυλιά και χροιά σαν λίδες. Συγχρόνως έγινιζε το γελαστό του πρόσωπο με το χρυσοκόκκινο στέμμα του, κι ένα μαυιδωμένο ηλιθόδοο παιχνιδιάρικα από τον δεξιά και τον άριστερό του ώμο. Το ζωντανό και γελαστό πρόσωπό του κι ή καλή ή συντροφιά του, διατηρούνται μέσα στη μνήμη μου ως σήμερα...

'Αλλά είπαμε ότι αυτά ήταν σπάνια και για τούτο αλλησιώνητα. Κατόπιν άρχισε να φέρει στον τόπο μας παιχνίδια, ο Λάμπρος, ο Φράγκος, Φούσκας, πιστολάκια, σφουγγιχτες, καραμιοζες κλπ. καθώς και ήμεροβιχτες, με κοριτσιά επάνω γελαστά, με γυαλιστά λουλουδία σαν άληθινά, με φάντες του Χριστού, με περισσότερα που φιλοτύπητα μέσα σε φωλιές από παπαρούνες, κνάκους και κνή με λησιώνει...

'Αλλά για μάς τα παιδιά τις άγιες αυτές ήμέρες κριαραχούδου ο Τσουλής, άποος λεγόνταν ο 'Ηπειρώτης καλοιδιάρης...

Πού βρισκότανε όλο το χωριό και μάς έρχότανε τα Δωδεκαήμερα, φορτωμένος καλοιδία, καραμίες, παστέλια, μαστίχες, κάντιο κλπ., μάς ήτανε μυστήριο...

'Νόμιζε κανείς πως άνοιγαν ή πόρτες της λαμπρότητας των έορτων και μάς των Ξεπνοικιόρανε.



'Αλλά γιατί τόσο άκάθαρτο...  
'Η ηλικία μας τότε δεν είχε τον καιρό για τέτοιες έρευνες και συζητήσεις. Κι' ερχόμαστε άμ εσως στο «προκειμένον», Και το προκειμένον για μάς ήταν ό ταβλάς με τα καλοιδία...

\*\*\*  
Λάμπανε άπάνου στο «ταβλάς» του τα Ξαχαρωτά, άσπρα σαν το κρινό και κόκκινα σαν τριαντάφυλλα,

'Ένας καραγκιοζής που χτυπούσε τα κνίβαλά του

Τό «μαντολάτο» πουλιόταν μεν τα Χριστούγεννα, αλλά την Πρωτοχρονιά παιζόταν στην τύχη.

Με μία πεντάγα γεμίζαμε τις φουχτες μας με την πολύχρωμη ετύχηα των καραμειλλών. Με μία δεκάρα παίρναμε ένα καλοιδίο και τό κρατούσαμε στα χέρια μας με μία θεία άπολαυή σαν να μάς είχε δορηθεί χάδος στρατηγική ή σκήπτρο βασιλείας!

Τό μαντολάτο όμως ήταν άριθμό. Μία δραχμή, άν δεν άπαύομαι, τό κοιμάται...

Και την Πρωτοχρονιά άπόροιστο, 'Επρεπε να τό παίξεις στη πισότα.

Ο Τσουλής έβγαζε μία παρωσιμένη κι αναπαλλισμένη από τη χροιά, τριπτοία, σαν να ήταν κριασμένη από λινάτια, και τη ξεφιλλοδσε άργά και σοβαρά, ενώ τριαντάφυ στον «ταβλάς» συγκεντρούοτανε τό πλήθος των παικτων.

— Τις πάς, Τσουλή, κι έμένα δυο δεκάρες στον καβάλλο;  
— Ντάια, δεν μπορεί. 'Έγερτο-τίρο, άσος!... άπαντοίστε ό Τσουλής, σοβαρός και ακατάδεχτο-σαν βασιλέας...

Τι ετύχηα που ήτανε για μάς εκείνος που έβριγε κι ένα μάτιο μαντολάτα...

Κατά τη γνώμη μας, δεν είχε πλιά να επιθήσιμη τίποτε στη ζωή... Τό έλεγε όια, όλα στην έντελεια, Τύχη και μαντολάτα'..

\*\*\*

'Ετσι λοιπόν, άποος τό Πάσχα, δεν μπορούσαμε να τό κούσομε χωρίς καλοιδιάρη και κόκκινα αυγά, την Πρωτοχρονιά δεν μπορούσαμε να τη καταλάβομε, χωρίς Τσουλή και μαντολάτα'..

Ο καλοιδιάρης έβριγε στον τόπο μας ως τα Φώτα, και κατόπιν εξαφανιζότανε, για να μάς έβρη το χρόνον, με σιδαιγμένα πάλι μαντολάτα στον «ταβλάς» του.



Μπορούσες να τον τηγανίσεις με τα ρούχα του.

Καθ' όλο τό άλλο διάστημα της χροινιάς μαντολάτα δεν ξαναβλέπαμε στην πατρίδα μας.

'Ετσι περνούσαν τα χρόνια, όταν μία τρίτη ήμέρα της Πρωτοχρονιάς, καθώς βγαίναμε από τό σχολείο, είδαμε κόσμο μαζεμένο κοντά στη καρδιά της Πιόνας. Μαρτός-μαρτός πήγαιναν κάτι γαλαζοφορεμένοι χωροφύλακες. Κρατούσαν και απροόγαν τον Τσουλή, από τους όποιους...

Στό θέμα αυτό μέναμε σαν Ξεροί'..

Γιατί ατή ή χροιάστis, κατά του ίερού αυτού άνθραστο, που μάς έφρανε τη Πρωτοχρονιά, τό μυστηριώδες αυτού 'Αι-Βασίλη, που σφραγίζε δώρα στον κόσμο και γλυκά, του άγαθού και άκακτου καλοιδιάρη, που έρχόταν, πούδες Ξεροί από πού, για να μάς χαροποιήση;

— Γιατί; Γιατί τον πιάσανε;... Γιατί τον κάνοιν έτσι;... Και άν θυμόση και δεν Ξαχαρή στον τόπο μας, πως θα γιορτάσομε Πρωτοχρονιά και άγιες ήμέρες;...

— Γιατί έβλεπε, μάς άπληγισαν, της γετονιάς τις κόττες'..

— Τις κόττες'.. Κι' έχει ό 'Αι-Βασίλης άνάγη από κόττες; 'Εχει άνάγη από τίποτε αυτός, που ό «ταβλάς» του ήτανε δλώζηρος Παράδεισος, κι' ήτανε Θεός, γιατί τα είχε όλα διατά και για χροηγούσε και στούς μη έχοντας;... Τι τις ήθελε τις κόττες ό Τσουλής, που είχε τόσα κοκκόρια Ξαχαρώνια;...

— Άφού τις βρήκανε στο μαγαζί του; μάς είπαν.

— Μην πήγανε μοναχές τους; — 'Επήγαν... μαθιμένες; — Μά είσατε βέβαια κι' αυτό; — Άφού τό όμολόγησε κι' ό ίδιος'..

'Όλα τα Ξαχαρώνια καλάτια της παιδικής μας φαντασίας έβισαν τότε, κατέσπεσαν, γαρμειστήκαν, κι' έγιναν σόνη, κριαραχτός και στάχτη.

'Όλο εκείνο τό μαγικό τό οικοδόμημα περι Τσουλή και 'Αι-Βασίλη, που είχε τα μαντολάτα για κολώνες του, τα καλοιδία για Ξυλοδοσιές, τις κνιατιόζαρες ντουβιάρια του και για κρομμιά τις καραμειλλές τις πολύχρωμες, μετα-



Την εποχή αυτή ό 'Αι-Βασίλης, έρχεται...

ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κατά τὸ ἔτος 1828, ὁ Γεώργιος Σαχίνης, ὁ ὁποῖος περιπολοῦσε μὲ τὸ στόλο του στὸν Παγασηϊκὸ κόλπο, εἶχε συλλαβεῖ μερικὸν Τούρκου, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ μοναχογιὸν ἑνὸς πλουσίου ἀγῆ ἀπὸ τὸν Ἀλιμῶρο.

Ὁ ἀγῆς, πόλιν ἔμαθε τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ παιδιοῦ του, ἔστειλε ἀνθρώπους του στὸν Ὑδραῖο πλοίαρχο γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ ἀφίση εὐλεύθερο τὸ γιό του, κρατῶντας τὰ λίγα λῦτρα ποὺ εἶχε καταφέρει μὲ πολλὴ δυσκολίαν νὰ ἐξοικονομήσῃ.

Τότε ὁ Σαχίνης ἀποκρίθηκε στοὺς ἀπειταλμένους τοῦ ἀγῆ, δινόντας τοὺς πίσω καὶ τὰ λῦτρα :

— Πάρτε τὸν αἰχμάλωτο καὶ πηγαίνετε τὸν στὸν πατέρα του. Καὶ νὰ τοῦ πῆτε ἐκ μέρους μου ὅτι στὴν πατρίδα μου μόνο τὸ ζῶο ποὺλιώνεται, ὄχι καὶ οἱ ἀνθρώποι !...

\*\*\*

Σὲ κάποια μάχη μετὰ τὸν Τούρκου, ὁ περίφημος Κατσαντώνης εἰχθήκε ἀνάμεσα στοὺς ἔχθρους, φωνάζοντας :

— Εἶμα ὁ Κατσαντώνης !...

Τότε ὁ ἀρματοῦλὸς Διάλας, βλέποντας ὅτι ὁ σύντροφός του γινόντουσε νὰ σκοτωθῇ, ὤρμησε καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν Τούρκου καὶ φώναξε :

— Μὴν τὸν πιστεύετε ! Ἐγὼ εἶμα ὁ Κατσαντώνης !...

Βαράτε με, ἂν αἰς βαστά !

Στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν, οἱ Τούρκοι, οἱ ὁποῖοι ἀρχικῶς εἶχαν ὀχθεῖ διὰ ἐναντίον τοῦ Κατσαντώνη, ἀλλάξαν κατεύθυνσιν καὶ σὲ λίγο ἔφριξαν κατὰ νεκρὸ τὸ γενναῖο Διάλα.

\*\*\*

Ἐρχε καὶ ἡ Ἐπανάστασις τοῦ Εἰκοσιενῆ τῶν ἐπιγαυματιστῶν τῆς Ἄνωσιόταν Σπονδῆς καὶ κατήγετο ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1821 μάλιστα συνέθεσε μερικὰ ἐπιγράμματα, τὰ ὁποῖα ἀνηθήθη σὲ διαφόρους ἀπλαγχίονες τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. Ἴδου μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ :

ΣΤΟ ΣΟΥΛΙ.

Νότη καὶ Μᾶρο Μπότσαρη καὶ Νῶση Φω-  
(τουάρα,

Σεῖς τὸν ἔχθρον ἐκάματε λαχόρα καὶ τρο-  
(μάρα,

Ἄνδρα καὶ σὺ περίφημε, Νικόλαε Τζα-  
(βέλλα,

Πολλοὺς ἔχθρους ἐγκρίμεις στὴν γῆν ἀπὸ  
(τῆ σέλλα.

ΣΤΟ ΕΠΗΡΟΜΕΡΟ

Ἦ Βαρνακιώτη ξακουστὴ, νιὲ τοῦ Νικο-  
(λάου,  
μετέχεις δόξης καὶ τιμῆς καὶ κλέους ἁε-  
(νάου !

ΣΤΗ ΒΟΝΙΤΣΑ.

Τσόγκα καὶ σὺ περίφημε, τὸν στέφανον θά πάρῃς  
Καθότι μᾶς εἰδάξες τί πράγμα εἶν' ὁ Ἄρης.

ΣΤΟ ΒΛΟΧΟ.

Ἄλιξι Βλαχόπουλε, νέε χαριτωμένε,  
τῆς τακτικῆς πολεμικῆς ἀνδρα πεπαιδευμένε.

ΣΤΟ ΖΥΓΟ.

Πολεμικὴ Δημήτριε Μακρῇ, Ζυγοῦ πετριτῆ,  
Εἰς κάθε μάχην ὁ ἔχθρός σε τρέμει καὶ σε φρίττει.

μορφώθηκε σ' ἕναν κακοποίηση καὶ ἀκάθαρτο ποῦ τὸν ἔσπεραν οἱ χωροφύλακες καὶ τὸν γιουμάζε τοῦ πλῆθος...

Ἦταν τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἡ πρώτη συναντήσις μας μετὰ τῆ πραγματικότητι !...

Ἀπὸ τότε πολλὰ καλὰ φαντασίαι ἔπλεον καὶ πολλὰς μᾶς ἤσαν καταλήξεις...

Πολλὰς Προποζωνιῆς πέρασαν. Προποζωνιῆς μετὰ μουσικῆς, μετὰ τούρτες, μετὰ δεξιῶσεις, μετὰ χοροῦς, μετὰ φράσα, μετὰ τραπέζια, μετὰ παρατάξεις, μετὰ στολιωματα, μετὰ δῶρα καὶ ἐπιχές, ἀλλὰ καμιά δὲν ἀισθάνθηκα τόσο βαθειὰ καὶ ἐντυπωσιακὰ, ὅπως ἐκεῖνες τῆς μισῆς πατρίδας μου, ποὺ τὶς ἔφερον μετὰ τόσα χροῖματα, ὁ κακομοῖρος ὁ Τσουῆς !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΥΡΥΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ CAMI

ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

Ἡ ἀκρῆ παριστάνει τὸ γραφεῖο τοῦ μεγάλου καὶ ἐνδόξου γη-  
γοροῦ ἀστυνομικοῦ Λούφοκ-Χόλμς.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. (Μπαίνοντας μέσα).—Κύριε Λούφοκ-Χόλμς ἔρχομαι νὰ ἐκθέσω στὴ μεγαλοφῶνίαν σας μιά μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητη ἰσθῆσις. Ἔχετε τὴν καλοσύνη νὰ μ' ἀκούσετε... Πρὸ δεκά ἐτῶν ἔξασα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δμῖου τῶν σαρκῶδων...  
ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (Ξαφρισμένος).—Τοῦ δμῖου τῶν σαρκῶδων !

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.—Ναί, εἶμα δμῖος σ' ἕνα μεγάλου κατὰστημα κανεσθῶν... Ἡ δουλειά μου εἶνε ν' ἀποκαθαίρω τις σαρκῶδες, πρὶν τις βιάζομαι μέσα στὰ κοιλία. Βλέποντας ὁμως καθημερινῶς νὰ πέφτουν τόσες χιλιάδες κεφάλια, ἔβγα νευρασθενικός. Γι' αὐτὸ ἀφοσίωσα ν' αυτοκτονήσω... Πρὶν σὰς συγγείσω τὴ διήγησί μου, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς γάρω μιά ἐρώτησι. Εἶμα ὁρατὸς διὰ γινού ὀρθάθω !  
ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Τελείως ὀρατὸς. Ἐξ ἄλλου, αὐτὸ εἶνε πολὺ φρεσῶ.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.—Δὲν θά εἶνε ὁμοῦ καθόλου φρεσῶ ἀπὸ, ἴμα μάθετε ὅτι πρὸ δύο ὥρων εἶμα νεκρός.  
ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Πῶς εἶπατε ;  
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.—Ἐπα ὅτι σήμερον τὸ πρωῖ, πραγματοποιήσα τὸ πρῶτο σκεδῖο μου περὶ αὐτοκτονίας. Μετὰ τὴ βοήθεια ἑνὸς γεροῦ σπουδαίου κρηνατῆρα ἀπὸ τὸ ταβάν τῆς τραπέζιας τοῦ σπιτιοῦ μου...  
ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο, σὲ τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόσθε τώρα ἐδῶ...  
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.—Καὶ ὁμοῦ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Τὴν ὥρα αὐτὴ εἶμα κρημασμένος ἀπὸ σπῆτι μου καὶ βρισκόμα συγχρόνως καὶ ἐδῶ.

ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—"Οἱ" αὐτὰ εἶνε πολὺ παράδοξα... Θά κάω ἀμέσως ἀπὸ σπῆτι σας γιὰ νὰ δοῦ μόνος μου ἂν πράγματι βρισκόσθε κρημασμένος ἀπὸ τὸ ταβάν τῆς τραπέζιας σας. Ἐγὼ φαντάζομα μᾶλλον ὅτι ἔχετε πέσει θύμα παρασθῆσις. Ἐγὼ φρέγω... Ἐσεῖς θά με περμάνετε ἐδῶ.  
ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΣ

Ἴδιος δίκαιος...

ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ, (Ξαναγυρίζοντας).—Ἔχετε ὄραση, κύριε. Τὸ πῶμα σας βρισκόμα πράγματι κρημασμένο ἀπὸ τὸ ταβάν τῆς τραπέζιας σας.  
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.—Τότε ποὺς εἶμα ἐγὼ ;

ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ἦσχατῆ !... Ἐβγαίω τὰ συμπιεσμάτα μου γιὰ τὴν ἰσθῆσις σας ἀπὸ δάσμο... Ἐσθε σπυρομα τὸ πνεῦμα τοῦ σώματος ποὺ βρισκόμα κρημασμένο ἀπὸ σπῆτι σας... Καθὼς φαίνεται, ἐνσασθῆκατε πάλι ἀμέσως μετὰ τὴν αὐτοκτονία σας καὶ ξαναπῆρατε τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὸ κοστίωμά τοῦ σώματος τὸ ὁποῖον ἐγκαταλείφατε... Μιά λεπτομέρεια ὁμοῦ ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι...  
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.—Ποιά λεπτομέρεια ;  
ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ἐσεῖς φοράτε σαρωτῖνια μαύρα, καὶ τὸ σῶμα τοῦ κρημασμένου ἀπὸ σπῆτι σας φοράει σαρωτῖνια κίτρινα...  
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.—Κίτρινα ; Κίτρινα εἶπατε ;  
ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ναί, κίτρινα... Σαρωτῖνια λοιπόν.  
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ. (διακοπώντας τον).—Πηγαίνετε ἀπὸ διάβῶλο ἐσεῖς καὶ οἱ συλλογισμοὶ σας !... Τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα... Εἶμα ἕνας δολοφόνος.  
ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Δολοφόνος...  
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.—Ναί. Κατοικοῦσα μαζὴ μετὰ τὸ δίδμο ἀδελφῶ μου. Ἐκτός ἀπὸ τὴ πατρῷα, σὲ δια τὰ ἄλλα μιά-  
σῆμα κατὰ τρόπο καταπληκτικῶ... Λοιπὸν, τὸ πῶμα εἶνε πολὺ ἀπὸ : ἴσφι νὰ περῶσ ἀπὸ σπῆτι τὸ λαῖο μου, μελίστῃμα καί...  
ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—...Καὶ τὸ περῶσ ἀπὸ λαῖο τοῦ ἀδελ-  
φοῦ σας !

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.—Ναί... Λόγω τῆς καταπληκτικῆς διοσιότητος μας, μετὰ δεκα τὸν ἐαυτὸ μου μετὰ ἀδελφῶ μου... Νομίζοντας πὸς κρημασμαι ἐγὼ, ἐκρέμασα αὐτὸν !... Εἶμα ἕνας δολοφόνος !... Ἡ μάλ-  
λον ἕνας ἀφρημένος !... Ἐνας ἀδρόφωτος ἀφρημένος !... Τὴ φρεν !...  
Α δ λ α ι α

CAMI



ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Τοῦ δμῖου τῶν σαρκῶδων !...

